
ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ: EGRI László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

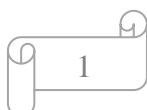
KIADÓ: EGRI László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

VIII.ÉVFOLYAM/ II.SZÁM

2020

TARTALOM**Köszöntő**

Ambrus Kincső: *Megfagyó emlék*

Radóczy Kornélia: *Téli tünemény*

Tim Mariann: *Emlékszem a télre*

Varga Petra: *Téli szélvihar*

Tóthné Kovács Annamária: *Téli tünemény*

Tara Scott (Lethenyei Zoltánné): *Téli emlék*

Florans Matias (Mata Ibolya): *Árván maradt élet*

N. Suszter Mária: *Fehér a fehérben*

Malinás Krisztina: *A jégen mindig kitisztul a fej*

Köszöntő

Tisztelt Olvasóink!

Szeretettel köszöntöm Önöket a Polikróm művészeti folyóirat 2020. évi 2. lapszámának hasábjain. Mindannyian tudjuk, hogy a lassan mögöttünk hagyott esztendő olyan nem várt kihívások elé állított minket, amelyek rendkívüli hatással voltak mindennapjainkra. A hónapokig tartó bezártság, a tudatos elszigetelődés azonban nem képezhette akadályát a művészeti önkifejeződésnek. Az elmúlt időszakban is nagyon sok igényes lírai és prózai alkotás érkezett szerkesztőségünkhöz, amelyeket ezúton is köszönünk. Mindenkinek további jó alkotókedvet kívánok, az aktuális lapszámhoz pedig jó olvasást!

Tisztelettel: Egri László

főszerkesztő

Polikróm online művészeti folyóirat

Ambrus Kincső: *Megfagyó emlék*

Dideregve révedek magam elé
Válaszokra várva keresek szavakat én
Távolba meredve ráncolom homlokomat
Nyugodtan állva várom a válaszodat

Kérdésekre várva beszélnek én is
Mikor szólalsz meg végre te is?
Hallgatva állsz előttem percek óta
Közöttünk alig üt... elnémul az óra

Havazásba borul a táj is köröttünk
Egymásra bámulva még most se beszélünk
A hó hullik, s lassan jéggé dermed
a levegő is köztem és közted

Felnézek a fára, hol életnek semmi nyoma
Helyette az ágat hótakaró borítja
Távolodva tőled, néha visszanézek
Nem látok mást, csak egy megfagyott emléket

Radóczy Kornélia: *Téli tünemény*

Elmúlunk, mint tavasz közeledtével a tél,
és a lelkünk lassan-lassan nyugovóra tér.
Ahogyan a medve alszik ekkor békésen,
úgy a szeretetem is irántad feltétlen.

Mondd, gondolsz-e rám rideg időben, ilyenkor!
Rám, kinek fejében jársz egyszer s mindenkor.
Téli éjszakán tudnál-e melegíteni,
óvó karjaiddal ölelni és ölelni?

Dermedt a szívem, mint egy jégcsap a teraszon,
hiszen nélküled az életem csak fájdalom.
Ezekben a fagyokban is téged siratlak,
addig, ameddig könnyeim ki nem apadnak.

Te téli Tünemény,
mint a Nap, az életemben a fény.

Te téli Tünemény,
leszel-e még valaha az enyém?

Tim Mariann: *Emlékszem a télre*

Emlékszem a télre
A hömpölygő szürkéségre
A hópelyhek süppedt zörgésére, ahogy földet érnek.
Emlékszem szemed értetlenségére,
Süket, kutató tekintettedben volt még kíváncsiság
Elbizonytalanodott tudat
Egy hosszú élet végén. A kétségek
eltűnnek a téllal.

Emlékszem még a télre, hisz nem volt régen,
Néha még itt kísért közöttünk.
A tömör némaságra,
Hangtompított szép ámulat, ahogy megilletődik a világ ünnepi fehérségében.
A fagy és a hó szaga, amit nem hoz gyors, durva front,
csak a kiteljesedett szép téli hónapok.
Hófalak mentén lépegettem az úton
Minden fagyott volt és alvó élettelen
Szunnyadó világ, életét álmodó
A ködbe fagyott lemenő nap színe
a vágyódást szította szívembe
Az áhítozást az újraéledésre
Most nem pihen a szív, hol van a vágyódás időszak?! Hiányzik
Gyerek kézből a hógolyó, hiányzik!
Magnak a takaró, hiányzik!
Mevénhedt nagyapám, hiányzik!
Vonj körénk arany sugarat,
Mit rég nem nyújt téli nap

Téli zaj, nincs elhalkulás
Aludni képtelen a táj
Zakatoló ember és tudat
Tünékeny akarat, szétfosló, semmitmondó szavak,
Hiányzik a tél.

Varga Petra: *Téli szélvihar*

Lefékezett, kinyílt a budapesti tél,
az úttestre fagytak a fáradt bogarak.
Asztalon füstölög egy darab kiflivég,
s felolvasztja az illatos csókokat

Csend; szembe fújó végtelen litánia:
Este jó, este lett, fúj, esti szél és a
gyufa csak mámorító, csaló pálcika,
jégcsapról csorog a tavasz csillogása.

Tóthné Kovács Annamária: *Téli tünemény*

Hosszú ideje nem volt már munkája, hisz évekkel ezelőtt megszűnt a munkahelye. Nincs munka, nincs pénz, és nincs család sem. Felesége és a gyerekek megunták, hogy mire hazaérnek, már tök részeg. Nem sikerült munkát szereznie négy éve már, noha az első időszakban nagyon motivált volt. Felvette az öltönyét, felkészült a beszélgetésekre, de nem őt választották. Soha, sehol nem rá volt szükség. Már csinovnyiknak, a felesleges embernek érezte magát, de csak annyi hibája volt, hogy túl öreg, túl képzett, túl intelligens a munkákhoz, ezért inkább fiatalabbat választottak. Neki nem kellett annyit fizetni, és jobban értett az elektromos kütyükhöz, mint ő. Mert ez volt a nagy probléma, hitt a személyes kapcsolatokban. Azt gondolhatnánk, hogy ez egy üzletkötő esetében fontos, de ez megváltozott. Ahogy megváltozott József is. Folyamatosan elvesztette hitét, már nem tudott lelkes lenni. Egész életében ezt csinálta, máshoz nem értett. Ahogy egyre több helyről kapta a kedvezőtlen válaszokat, így önértékelési gondjai lettek, segítségre lett volna szüksége. De gyermekei élték a saját életüket, felesége két ember helyett dolgozott, így nem állt oda mellé – ahogy Judit monda:

– „Nem vagyok én a dadád Jóska!”

Elmaradtak a régi kollégák, az érdeklődő telefonok, a barátok, akikkel hétvégén – még teljes és tökéletes családként – együtt kirándultak a Pilisben. Egy cimbora maradt – nem is maradt, hanem lett: az ital. Mindig kéznél volt, segített tompítani az elkeseredettség minden egyes fázisát. Szép lassan összebarátkoztak, s néhány hét után napi kapcsolatban voltak. Bármelyik jöhetett, az olcsó bor – ki tudja honnan, a pancsolt pálinkák – amiből a kevés is gyors lazulást hozott, vagy az innen-onnan szerzett itókák, amiknél nem lenne jó, ha az összetételét firtatnánk. Amíg volt segély, nem volt gond. Adott a feleségének, a gyerekeknek, hogy bebizonyítsa, hogy ő is ott van a családban, és persze maradt italtra is. Aztán ahogy nem volt pénz, nem volt kedélyjavító nedű sem. Pénzt kellett szereznie. A feleségétől. Meglopta őt. Az asszony rájött erre, és egy nap arra jött haza, hogy a

zárak ki vannak cserélve az ajtón, és a holmija összecsomagolva az ajtóban van kirakva. Eddig azt hitte, nincs lejjebb. Ekkor már tudta, hogy van. Az otthonával együtt a családja is megszűnt.

- Hová mehet most? Ki fogja befogadni? Miből él meg? Mit eszik? Mit csinál, ha beteg lesz? –ezek, és ehhez hasonló kérdések cikáztak a fejében. De a választ már tudta.

Egyedül maradt.

Nyár vége volt. Először hajléktalanszállón próbálkozott. De ott már nem volt hely neki. Egy másik elutasított ember ezzel vigasztalta:

-Itt valószínűleg csak ellopnák azt is, amid van.

Együtt indultak tovább, de új sorstársa lemaradt tőle. Újra egyedül maradt.

-Nem mehetek a híd alá! Mit csináljak? Hová menjek?

Valószínűleg Valaki hallhatta odafent szavait, és láthatta elkeseredettségét, mert egyszeriben a sors mintha megoldotta volna ezt a kérdést. Egy liget mellé érkezett.

-Itt van kút is. – gondolta. - Ihatok, és meg tudok mosdani. De hol fogok aludni? Nem messze észrevett egy nagy fenyőt, aminek a lelógó ágai nem engedtek betekintést a fa alá.

-Jobb híján ez is jó lesz az! – gondolta magában, miközben táskáit becipelte a fa törzse mellé. Szerencsére az éjszaka sem volt hűvös, így nem fázott. De tudta, ha itt fog lakni, vagy itt kell maradni, szivacsot, takarót kell szereznie.

Másnap felkelt, megmosdott a kútnál, és elindult szerencsét próbálni. Jómódú környéken járt, ahol tudta, hogy olyan dolgokat dobhatnak ki, amire neki szüksége lesz. Estére már volt egy szivacs, egy takaró, egy zseblámpa, ami alig-alig világított, de ha óvatosan használja, akkor még sokáig működni fog. Ételt kapott az egyik szeretetszolgálattól, s úgy tűnt kezd minden jobban alakulni a vártnál. Jóska gyorsan beleszokott az új életébe. Arra mindig figyelt, hogy az arra járó gyerekek ne láthassák meg, így napközben mindig keresgélő körúton volt.

Lassan elmúlt a nyár, hűvösebb idők jöttek. Megérkezett az ősz, a velejáró esővel, széllel. Új ruhákra, vízhatlan holmikra lesz szüksége, ha a szabadban akarja végig élni a hideg napokat.

Egyik nap összetalálkozott azzal a régi hajléktalan ismerőssel, akivel a hajléktalanszállón találkozott először. Örült a találkozásnak, mert régóta nem beszélgetett már senkivel, csak magában motyogott, de mindig elszégyellte magát, és ezt gondolta:

-Óh, Jóska, ne bolondulj meg!

Sajnos nem emlékezett az ember nevére, talán be sem mutatkoztak egymásnak. De a másik is felismerte, és ezt mondta:

-Holnaptól lomtalanítás van! Ha jól csinálod, akkor sok kincsre lelhatsz.

-Hol van lomtalanítás? Milyen kincsekre? Hogyan csináljam jól?

Követe ismeretlen barátját, és néhány óra múlva már tudta, miről beszélt. Annyi mindent talált, ami nélkülözhetetlen volt a mindennapi életben. Örült, hogy van esőkabátja, vastag pulóvere, kabátja, cipője, és lett egy paplan is.

A napok egyre rövidebbek lettek, a hőmérő higanyszála egyre alacsonyabb értékig kúszott. Már nem hallotta a környéken a gyerekek nevetését, kiáltzásait, csacsogását. Csend volt.

A nappalok még csak elviselhetők, de az éjszakák ijesztően hosszúak voltak. Még magányosabbnak érezte magát. Már nem tudott a napsütésben, az őszi levélszőnyegben sem gyönyörködni. Minden kopárrá vált, akár csak a lelke. Napközben a „kincsek” között talált könyveket olvasgatta, míg világos volt. De utána a sötét szörnyű gondolatokat ébresztett benne, amit borzasztó volt elviselni. Nap jött nap után, és már nem is számolta őket. Teljesen elveszítette időérzékét, azt sem tudta, milyen hónapot írunk.

Egy reggel, mikor felébredt, vékony hó fedte a tájat. Ahogy az idő, az ő szíve is egyre fagyosabb lett.

Családja még mindig nem kereste, de ha kereste is, ő nem tud róla. Senkinek nem hiányzott.

Az emberek már észrevették, hogy ott él, de láthatatlanként kezelték. A magánya egyre tovább tartott, és egyre fájdalmasabbá vált.

Azt gondolta, hogy feldobja magát egy kis teával a nappali melegedőben. Ahogy ment a szokásos útján megállt, és hosszan nézett maga elé, majd forró könnyek folytak végig az arcán. A közeli plázát kezdték karácsonyi pompába öltöztetni. Az emberek mosolyogva, óriási tervekkel mentek be a hatalmas üzletbe, ahonnan őt már többször elzavarták. Szomorúan elkullogott, s próbált a forró teára gondolni.

-Átkozott Tea! Ha nem jutsz az eszembe, nem látom ezt az egész flancos hülyeséget!

De ha már úton volt elment azért a teáért. A melegedőben töltött órák feledtették vele a délelőtti rossz élményt.

Ismeretlen barátjával sakkozott szinte egész nap, sőt a tea mellé egy finom levest is kapott. Hazafelé mintha gonosz támadást indítottak volna szíve ellen. Már nemcsak a pláza úszott karácsonyi fényben, hanem az utcák, a fák is. Reggeli fájdalma újra előjött, és könnyekre kényszerítette.

Hamarosan karácsony! – gondolta keserűen. Fejében kegyetlenül előjöttek az elmúlt évek ünnepei, mikor még minden rendben volt. A sült hal, a sütemények és a fenyő illata, a közös társas játékosság a gyerekekkel, a hangos nevetés, a véget nem érő beszélgetés a rokonokkal... fájt, iszonyatosan fájt.

Ahogy a könnyeit törölgetve „hazaért”, bekuckózta magát a paplanjába, és még mindig a múlton rágódott. Hirtelen egy kislány hangját hallotta:

-Anya, biztosan itt lakik a fa alatt. Láttam tegnap délután, mikor itt olvasgatott! – bizonygatta.

Róla van szó! Észrevették, pedig mennyire óvatos volt. Csak nehogy szóljanak a rendőrségnek! Oda nem akar menni.

-Valószínűleg nincs otthona, lehet, hogy valamilyen szörnyűségen ment keresztül! Ne bántsátok, és ne mondjátok senkinek! – mondta az anya.

Jóska próbált megnyugodni, de nagyon nehezen aludt el. Álmában jöttek érte a rendőrök, börtönbe dugták, de előtte jól megverték.

Izgatottan kelt fel, és ahogy kilépett kis odujából, egy zacskót pillantott meg. Először nem is mert hozzányúlni, mert neki nem szokása mások holmiját elvenni. De egyre nagyobb lett a kísértés. Éhes is volt, fázott is, így győzött a kíváncsisága. Odament a szatyorhoz, de gondosan szétnézett, hogy jön-e valaki. S mikor mindent rendben talált, felvette a szatyrot, és bevitte magához a fa alá. Olyan érzése volt, mikor még kisgyermekként ajándékot kapott, de nem tudta, mi is az. Kibontotta. Egy palack forró tea volt, két szendvics, egy alma. Egy ideális reggeli. De ki hozta? Miért hozta? Eszébe jutott a tegnap este, mikor anya és lánya beszélgettek. -Lehet, hogy ők?-tette fel a kérdést magának.

Mivel nagyon éhes volt, egyelőre felfüggesztette az elmélkedést, és nekilátott a reggelinek. Jól esett a meleg teát kortyolgatni, mert hideg éjszaka volt. Ez most jól felmelegítette, és elégedetten indult a szállóra, ahol megfürdött, kimosta ruháit és sakkozott egy számára ismeretlennel. Késő estig volt ott. Éjszaka azon gondolkodott, hogy vajon másnap kap-e megint csomagot? Hej, milyen jó lenne! Izgatottan várta a reggelt, de félve jött ki a kis kuckójából. Csalódott lesz, ha nem lesz ott semmi.

De volt! Újra ott volt a csomag. De most kettő. Most már tudta, hogy ez az övé, csakis az övé! Valaki figyel rá, és segít neki. A nagyobbik csomagban két paplan és egy kispárna volt, a kisebbben egy üveg kávé – ó, milyen rég ivott kávé – egy kis dobozban még meleg rántotta kenyér. Elfogyasztotta a finom falatokat, majd elindult fémdobozokat, üvegeket gyűjteni, amiből egy kis pénzt tud csinálni. Ettől kezdve, szinte minden reggel talált egy szatyrot, benne az ő számára elérhetetlen finomságokkal. Már kezdett elégedett lenni az életével, de megpillantotta az itt lakókat. Fenyőfával, hatalmas ajándékokkal a kezükben mentek el az ő fája előtt. -Nekem is van fenyőfám! – mondogatta magában megnyugtatóként – csak nincsenek díszeim.

Ezek szerint karácsony van! Gondolhattam volna! Csillog-villog az egész környék, a „*Merry Christmas*” hallatszik még a pláza parkolójában is. –Nehéz lesz ezt a három napot átvészelnem! – gondolta. Szomorúan hajtotta álmra a fejét, és közben Juditra és a gyerekekre gondolt. Minden nap az eszébe jutottak, de most valahogy sokkal fájóbb az emlékezés. Vajon mit csinálnak? Nem hiányzik nekik? Gondolnak még rá? Ezen kérdésekre kutatta a válaszokat addig, míg el nem aludt.

Miután reggel felébredt, azon tűnődött, hogy vajon ma kap-e valamit az ismeretlenektől? Mert akkor neki is van karácsonyi ajándéka. Kinézett a fa ágai közül, s látta, hogy éjszaka esett a hó. Hányszor hallotta, hogy milyen szép lenne a fehér karácsony! Tessék, most itt van. Ő viszont nincs otthon.

Aztán a hóban megpillantott egy szatyrot. Tudta! Nem feledkeztek meg róla az idegenek! De volt ott egy szép csomag is. Nem bírta magával, gyorsan feltépte, és egy pulóvert és három zoknit talált benne. Tisztát, öblítő illatút! Hihetetlenül boldog volt. Elhatározta, hogy ha megfürdött a melegedőn, akkor ezt veszi fel. De ott volt a szatyor is. Forró tea – ismerős, egy dobozban krumpli, hússal, olyan igazi karácsonyi finomság, egy másik dobozban uborka hozzá, és egy bejgli! Egy pici zacskóban néhány karácsonyi gömböt talált. Óvatosan felaggatta szerény hajléka belsejébe, és most már neki is volt karácsonya, karácsonyfája, ajándéka. Ez a nap már nem lehetett volna szebb! Boldog volt, és tudta, hogy létezik a téli tünemény.

Itt, az ő kis fészkében lakik, az öblítőillatú pulcsi alatt. Itt, a szívében.

Tara Scott (Lethenyi Zoltánné): *Téli emlék*

Leesett a hó, az éjjel. Reggel a konyhában kihúzva a sötétítő függönyt, fehér téli kép fogadott. Még az erdő fáinak ága is vastagon havas volt ebből tudtam, hogy kemény mínuszok „röpködnek”, ahogy mondani szoktuk. Ránéztem a külső ablakhőmérőre, s valóban mínusz hat fokot mutatott. Betettem a mikróba a vizet a kávémnak, s nagyot ásítva újra az ablakoz léptem. A cinkék hada éppen időben, mint minden reggel fél hét körül ellepte az etetőket. Három fából készült, és öt darab két literes üdítős palack függ a nagy diófánkon. Félig üresen himbálta őket a szél. „Gyorsan fel kell töltenem, addig csipkedhetik a szalonnákat”- gondoltam, és sietve elkészítettem a kávé. Felhörpintettem s csak utána éreztem, hogy bizony még elég forró volt. Mosdottam, öltöztem s feltöltöttem a dobozt a kamrában álló napraforgós zsákból. Az előtérben a kutyák a léckaput csapkodták jelezve, hogy ők is az udvarra szaladnának már. Kinyitottam a bejárati ajtót, s egyszerre tódultak kifelé, majd az ajtóban hirtelen megálltak s rácsodálkoztak a fehérségre. Szinte egyszerre lódultak meg újra, s belevetették magukat a puha hóba. Pár pillanatig néztem önfeledt játékukat, majd visszamentem a konyhába s a teraszajtón át kiléptem az udvarra. Abban a pillanatban a cinkék felröppentek, s eltűntek az erdő irányában. Odaléptem a diófához, és elkezdtem feltölteni az etetőket. A törzs túl oldalán, egy nálam magasabb ágon ült a „kiáltó”. Én neveztem el azt a cinkét, amelyik a többiek távozása után marad, és míg én bele szórom a magokat az etetőkbe ő torkaszakadtából kiabál. Hosszú évek óta etetjük a madarakat, volt időm megfigyelni. Hívja hangjával, a többieket enni. Lenézett rám, és elhallgatott. Apró, fekete csillogó szemét le nem vette rólam. Nem mozdultam.

-Te vagy az? Csak te lehetsz, hiszen te már tudod, hogy nem kell tőlem félni.

Továbbra is mozdulatlanul nézett, majd felemelte a fejét és újra rázendített. Mozgás támadt körülöttem, s biztos távolban, de egyre többen fogtak körül az ágakon. Már az utolsó etetőt töltöttem fel. Volt, amelyik rárepült a mellettem még forgó palackra kikapott egy magot, majd leült a fölöttem lévő ágra s kis csőrével

az ághoz csapkodva feltörte. Ha kicsit ugrottam volna, elérem. „Megszoktak már”- gondoltam, s elindultam vissza a konyhába. Csak a ház melegében éreztem, menyire fáztam már. Visszatettem a dobozt a helyére, s újra néztem az ablakból a madarakat. Akkor is ilyen nagy hó volt, azon a tavaly téli napon. Reggeliztem a konyhában az ablaknak háttal, a bejárati ajtóval szemben van a helyem. Egy nagy koppanás az ablakon, s én majdnem felugrottam annyira megijedtem. Pont olyan hangja volt, mint amikor hógolyó találja telibe az üveget. De negyven méterről, csak nem találja el valaki az ablakot? Felálltam, kinéztem. Nem láttam semmit. Kinyitottam a teraszajtót, s a felgyülemlett hó tetején az ablak alatt egy cinke feküdt a hátán. Gyorsan felkaptam, s behoztam. Leültem, s óvatosan széjjelebb nyitottam a markom. Élettelenül feküdt a kis tollas test, csukott szemmel. Elkezdtem lehelni s közben észrevettem, hogy a bal lábán az ujjacskái között egy jeges hódarab van. Közelről ráleheltem, míg folyékonyá nem olvadt. Papír zsebkendővel leittattam, s akkor megmozdult a lába. A szeme, még mindig csukva volt. Azóta sem tudom honnan jött az ötlet, a mutatóujjam begyével elkezdtem masszírozni a mellkasát körkörösén, óvatosan. Olyan pici volt. Nem tudom mennyi idő telt el, egyszer csak megmozdult a feje, és kipattant a szeme. Ijedten pislogott rám, kis idő múlva megpróbált talpra állni. Szorosabbra zártam a markom nehogy leessen, s melengettem még kicsit. Éreztem, hogy egyre jobban erőre kap. Óvatosan nehogy megnyomjam, kivittem és beletettem az egyik házformájú fa etetőbe. Az ablakból néztem. Úgy tíz percig figyeltem úgy gondoltam, ha kiesik, visszahozom. Közben feltettem a levesnek a vizet forni. Még egy-két percig tettem-vettem az ebéd érdekében, s mikor újra kinéztem nem láttam a fejét, ott ahol addig volt.

Kisiettem, ahogy csak a hóban tudtam, de eltűnt. Ki nem eshetett, mert a havon feküdt volna tehát csak elrepülhetett. Az ágra néztem, ahol az imént a kiáltó ült. Talán valóban, éppen ő volt. Míg merengtem, lassan nagy pelyhekben újra esni kezdett a hó.

Florans Matias (Mata Ibolya): *Árván maradt élet*

Esett a hó, jégcsíkokat festett a hideg.
A kihalt tereken átzúgtak a folyóvizek.
Meleg tapintat nélküli sivár tenyerekben,
a koldult alamizsnák morzsahegyekben.

Aluszékony hajnal gyötrelmes képében
és borult felhők gyászoló selymében.
Egy asszony vajúdsát hallgatta az ég.
A végeláthatatlanba tompult opál fény.

Fehér vászon ágyon, vércseppes harmaton.
Megszületett egy gyermek, sebhalmazon.
A kínok között megszült lét sós verejtéke.
Lett egy anyának az utolsó szívverése.

Kegyetlen éjszaka a könnyek temetője.
Csillagtalan égbolt széttépett lepedője.
Árván maradt élet sorstalan magánya.
Ráborult a gyermek éhes kis ajkára.

Csillagszemeket érintett a ridegség.
Idegen karok között egy fájó ölelés.
Egy búcsú elcsukló, remegő hangja,
mely e gyermeket a sors kezébe adta.

A bábaasszony a csöppséget betakarta.
Lenvászon pólyával, csak a testét takarta.
De a magzati arcbrón megcsillant a dér.
Hajnali utakról üzenő ezüstös csillagtér.

Anyjának könnyes szemét a szívébe zárta.
Az első seb volt, mely a lelkét is eltakarta.
Hidegen csillant a decemberi köntös-fény.
Jégvirágos ablakon feltűnő gyertyafény.

Mely egy kis ház ablakából kivilágított.
Hol béke volt, nyugalom és minden áldott.
Lelkész ember lakta már hosszú évek óta,
és egy apáca aki a kertjét gondozta.

A bábaasszony halkán az ajtóhoz lépett.
Nem szólt semmit, csak kopogott egyet.
A kalács illata a kulcslyukon kiszivárgott,
és a gyermek keserves sírása felhangzott.

A bábaasszonyt Borbálának nevezték.
Az emberek őt elismerték és szerették.
Akkor, csupán a hóvihár szele suttozta,
hogy e tettét Isten nem jutalmazza.

Mert az árva csöppséget magára hagyta.
A hideg küszöbnek fagyos sarkába rakta.
Majd eltűnt a fehéren roppanó utakon.
Átlépve, egyszerűen minden büntudaton.

S kinyílt az ajtó, karácsony meleg ajtaja.
Az apáca rémült szemeiben a csoda.
Mikor a síró gyermeket megpillantotta.
Ezer ágról szálltak a hópelyhek tova.

Az apáca karjaiba vette a csöppséget.
A hidegben majdnem kihűlt kis testet.
S bevitte a meleg lakás békés otthonába.
A kandallóhoz érve, pokróccal betakarta.

A lelkész is odakucorgott a meleg tűzhöz.
Majd jól közel hajolt az újszülötthöz.
Nem kérdezett semmit, meg se szólott.
Mert a szívében minden szó elvirágzott.

A gyermek kék szemében csillag gyúlt, ott.
Mely, mint a Betlehemi csillag úgy ragyogott.
Csöppnyi piros ajka cuppogott nagyokat.
Éhes volt a drága, nyelt is nagyokat.

Margit az apáca tejet forralt a fazékban.
Majd lehűtötte és úgy adta kis kanálban.
Gondolta is, hogy majd vesz cumisüveget.
Mert fel kell, hogy nevelje eme gyermeket .

A lelkész mélyen a gondolataiba merült.
Ez a csöppség, vajon ide hogy került?
Születése percében már árvaságra jutott.
Árván maradt élet. Neki ez szolgáltatott.

Margit megetette, majd tisztába tette.
Akkor látta, hogy fiú a gyermekcsemete.
Karjaiba vette és ringatón elaltatta.
Szent Este szelleme szállt a családra.

Mivel karácsony éjszakája volt ekkor.
S minden történés egy jelenetsor.
Így az ünnephez méltóan elnevezték.
János lett a neve! Meg is keresztelték.

Eltelt tíz év és Jánosból nagyfiú lett.
Iskolába járt és szépen nevelkedett.
Szalmaszínű haja, mint a nappal fénye.
És szeme ragyogása volt az ég kékje.

Már csak Margit nevelte őt egyedül.
A lelkész lelke a felhőkön hegedült.
Ott is zsoltára volt a szent imakönyvnek.
Körülötte az angyalok mindig énekeltek.

Majd egy őszi nap halvány esthajnalán.
Mikor már a falevél is búcsúzik talán.
Bekopogott hozzájuk a bábaasszony.
Fájdalmasabb volt, mint az őszi alkony.

Tíz hosszú évig mardosta a keserű bánat.
És már nem bírta a szörnyű fájdalmat.
Hogy Ő volt, ki ajtó elé tette a gyermeket.
Akit azóta egyetlen percre sem feledett.

Mert a malomkő súlya a szívére nőtt.
És várta, csak várta az újabb esztendőt.
Így telt el tíz év bánatos panasza.
Bús szavainak börtön volt az otthona.

Borbála a bábaasszony bocsánatot kért,
hogy csak most mondja el igaz történetét.
Mert félt és gyáván megfutamodott.
Azon az éjszakán mindent elátkozott.

Tíz évvel ezelőtt azon a szörnyű éjszakán.
A megfagyott csillagok az eget uralták.
De a hideg nem csak az utakat karcolta.
Hanem egy anya életét halálba mardosta.

Az anya nem más, mint Borbála lánya,
és János a gyermek, az ő unokája.
Ezért a vétke még nagyobb bűn.
Mert unokáját eldobta szívtelenül.

János szemében könnypatak fénylett.
Szíve mélyen az anya szó már feslett,
de úgy tört fel onnét, mint egy vulkán.
Melynek törmeléke a megvetéshullám.

Izzott a levegő a meghittség otthonában.
Borbála bűne megfeszült a feloldozásban.
Reszkettek a képkeretek a fehér falakon.
Nyikorgott a szék a szú rágta padokon.

A csönd keserű mérge fanyar mosoly.
Sápadtan megtört kínos asszony mosoly,
mint a vénátlan erőkből kifolyt életek.
Bábként játszottak a szótlan szellemek.

S az apáca megtörte a fagyos csendet.
Kezébe vette a rózsafüzért és keresztet.
Borbála elé állt és elmondta a Hiszekegyet.
Majd az asszony ajkához érintette a keresztet.

János odaosont csendben, halk léptekkel.
Most szembesült csak a valós történettel.
Hogy Borbála az ő igazi nagymamája.
Aki elárulva lehelt csókot a homlokára.

Keserv, kín és porfelhő szigor az élet.
A vörös rózsákból fekete remény lett.
Irigyen tűnt a Hold halvány képe.
Júdás csókjának a véres mennyegzője.

János! -megszólalt halkan Borbála.
Nem tudtalak vállalni, de már hiába.
Kérlek, bocsásd meg az én vétkeimet.
Tudom, nincs rá szó és nincs kegyelem.

Borbála - anyámnak édesanyja!
Látod ez a gond mi szíved elapasztja!
Azt hiszed nincs szó és nincs bocsánat.
Jöjj és fogyasztjuk el együtt a vacsoránkat!

A vacsora illata bejárta a kis szobát.
Könnyű húsleves íze adta a zamatját.
A beszélgetés már nyugalmat árasztott.
S talán el is fedte a nyomasztó pillanatot.

Amikor az esthajnalcsillag beköszönt.
Borbála lassan készülődött és elköszönt.
És Jánost úgy ölelte a dobogó keblére,
mint mikor az anyja, halálának percébe.

Talán megérezte a vészjósló jeleket.
Zakatolt a szíve és a keze remegett.
Sápadt arcán áttűnt egy lila érvonal.
Szájzugnál egy felfröccsent vérfonal.

János karjai között elragadta a halál.
Furcsa tömjén illat, keringő álhomály.
Könnyek tornácára fagyott a bús magány.
Füst színű életből gyászoló szivárvány.

János sápadt arcán kiült a félelem.
Miért történt mind ez drága Istenem?
Csak egy órát láthattam a nagymamám.
S lettem újra árva, bús-magány.

Margit apáca meredt szoborként bámult.

Előtte az életnek a sötét tere tárult.

Hihetetlen tűzcsillag égett a szemében.

S átölelte Jánost a "csipkefenyérben"

Borbála halála után új csapás közeledett.

Szív erejében ember nem kételkedhetett.

Mert Jánosunk lelkét megtépázta az élet.

S ő, mint a szikla bírta a keménységet.

Szinte a felnőttkort még meg sem érte.

Mikor Margit apáca is elköszönt tőle.

Elment az útra, ahol dicsőségben élhet.

Az angyalok díszítettek egy édeni kertet.

Az árvaság keserű viasza már leégett.

A fájdalmas szív ezer sebből vérzett.

A kanócszálak elégett hamufoszlánya,

lett János életének fekete éjszakája.

S ahogy teltek múltak a hosszú napok.

János nap mint nap csak gondolkodott.

Hogyan folytassa megszürcült életét,

melyben már feladta minden reményét.

Így nem tanulhat és nem élhet tovább !
Nincs már senkije, hát hogyan tovább?
Marcangolta elméjét a józan ész tudat.
Dolgoznia kell és járni a sors utat.

Mivel gyermek volt nem dolgozhatott.
A gondnokságnak Ő nem hazudhatott.
Gyermeki arcán lefolyt egy könnypatak.
Sós ízű életút és kitágult pórus -utak.

Egy árvaházba befogadták szeretettel,
de annak falai lestek rá ridegséggel.
Bizarr szobája és ócska, roncs bútor.
Olyan volt, mint a tegnapi vacsora.

Mert egyszerű csupasz kenyeret kapott,
és még nem is panaszkodhatott.

Mert az árvaházban sok gyerek lakott.
Így örülhetett, ha az ő tányérjára is jutott.

Teltek, múltak a nyomasztó évek.
Cérnaszálon futó és elmúló remények.
A gyászos éjszakák fekete palettáján.
János könnye száradt időtlenül, árván.

Az árvaház hideg beton lépcsőjén,
tovafutó borostyán levelek peremén.
Ott ült János hosszú naphosszakat.
Sokszor bámulta a hideg csillagokat.

Társaival csak szűken, keveset beszélt.
Nem értette senki azt, amit Ő megélt.
Talán csak a sápadt Hold lopott fényei.
Tükröződtek benne, mint az elmúlásai.

Ennek a keserű életnek megtört percei.
Mert nem volt anyja, apja és szerettei.
Egy négyzetméter volt a szűk otthona.
S már a temetőben az összes rokona.

Még az árvaházban sem szerette senki.
Lassan elfordultak tőle a régi barátai.
Mert nem beszélt és magányába roskadt.
Árván maradt élete a mocsárba poshadt.

Az árvaház hátsó zárt kerthelyiségében.
Az árnyékos lombok őszi csendjében.
Ült János egy régi, megkopott fapadon.
Tekintete tűzliliomokká nőtt a pillanaton.

Mert angyalt látott fényes dicsőségben.
Fehér, ezüst szárnyakat kiteljesedésben.
A tiszta őszinte szeretet meleg sugarát.
Orchidea szirmokon Isten Szent akaratát.

A lélek csendléptekben haladt a szívhez.
Ablakot nyitott minden kis rekeszhez,
hogy a szeretet fénye szabadon áradjon.
Jánosnak békét és megnyugvást adjon.

Vörös ér-erezet volt minden levélcésze.
És narancssárga a Nap szétbomló fénye.
A szeptemberi délután fáradt sóhajtása,
ráterült a bágyadt, fakó színű violákra.

Csupán látomása volt e vak képzelet?
Játszott vele az élet, adva fényteret?
Vagy Isten valóban így közeledett?
Lombhullajtó őszben küldött üzenetet.

Az est fáradtabb volt, mint a nappal.
Hosszúra nyúlt késői bűnbocsánattal.
Könnyes párnán aludt el a gyermek.
Álma boldog volt, mint akit szeretnek.

A hajnal első bíbor fénye köszöntötte.
Az ablakhoz futott, hogy Ő is köszöntse.
Majd egy tollat fogott reszkető kezébe.
S megszületett első titkos kis verse.

Amikor csak öröm vagy bánat érte.
Keze és a dobogó szíve a tollat érte,
hogypapírra vesse minden gondolatát.
Érzelmekkel teli összes pillanatát.

És ihletének szép lassan a rabja lett.
Verseket írt egyre többet és szebbeket,
de megmutatni senkinek sem merte.
Titkát csak a kis notesz könyve ismerte.

Egyik tavaszi délután az órai szünetben.
Kiment az udvarra szomorú léptekben.
Bánatos jegyzetét a padon felejtette.
Így talált rá a tanár, szerelmes versére.

A tanár kétszer is elolvasta a verset.
Szívében érzett egy furcsa melegséget.
Ifjú korának az egyik emlékét idézte.
Első szerelmét, kinek csókját nem feledte.

Ezek után, arra az elhatározásra jutott.
Mivel a vers benne mély nyomokat hagyott.

Hogy majd beszélni fog Jánossal.
Aztán az igazgatói nagy tanácsossal.

Mert a gyermek tehetséges költő.
Egy lírikus ajkú érzelmes ódaköltő.
Ki még nagy fia lehet e nemzetnek.
S talán a versei is megjelentetnek.

A tanár úr ezek után tette a dolgát.
Versekköré fonta minden gondolatát.
Elképzelte Jánost elismert íróként.
S látta önmagát híres műfordítóként.

Másnap megkereste a Nagy Tanácsost.
Az iskolában az első osztálytanácsost.
Aztán elmondta, hogy János verseket ír.
Kezéből a földre hullott egy sárgult papír.

Rajta egy vers díszes betűkkel írva.
A Gyöngybetűk rímjei szépen kifaragva.
Tartalmas sorok érzékeny ihletében.
Lélek szólalt meg egy ember szívben.

A Nagy Tanácsos elolvasta a verset.
Majd hosszan szövögette azt a tervet,
amely valójában nem volt elismerés.
A Tanár Úrban lett ez szomorú felismerés .

Hogy a Tanács Jánost nem támogatja.
Sem azt, hogy a verseit majd kiadatja.
Így egy álom ismét a semmibe hullott.
A balszerencse ismét mutatta a sorsot.

Jánoshoz is eljutott e bús, szomorú hír.
Mérgében az asztalán nem maradt papír.
Csak tépte, tépte a megírt versszakokat.
És megsiratta az összegyűrt papírlapokat.

Mert az írásban talált a lelke menedéket.
Szívéről a szavak levették azt a nehezéket,
mely éjszakánként szorították gúzsba kötve.
Így érezte magát a világból kirekesztve.

János úgy döntött nem ír több verset.
És messzire eldobta a papírtekercset.
Szeme szürke lett, mint a vihar előtti fény,
melynek fekete borúját eltakarta az ég.

A csigalépcsőn elindult lefelé a parkba,
de a szíve egy kis kápolnába húzta.
Oda, ahol a szomorú imáját elsuttogta.
Abban a hitben, hogy Isten meghallgatta.

A napnyugta vörösen árasztotta színét.
Mikor az esthajnal is kibontotta fényét.
És a lámpasorok névtelen utcasorán.
Egy koldus botorkált részeg- tétován.

János odalépett hozzá kissé idegesen,
de magabiztosan és eléggé hitelesen.
Kezet nyújtott a félhomály kapujában.
A sorstalanság kezét a kínzó bajban.

Mert szeretetet koldult egy idegentől.
Kinek már rég kijutott a szenvedésből.
Megérezte a nyomorult elátkozott sorsát.
A koldus tekintetében a saját maga sorsát.

Aztán a zsebéből elővette az egyik versét.
Az életéből megmaradt szenvedés terhét.
Talán ez volt a legszebbik lírai verse.
Rímekbe szedett szép gondolatmenete.

Majd a koldus reszkető két kezébe tette.
Egy ezüst pénzérmeget tett még melléje.
És tovább haladt a szótlanság csendjében.
Gallérját felhúzta, mert fázott a hidegben.

A névtelen utcasoron búsan ballagott.
Egy fekete kóbor kutya utána ugatott.
Nyüszített az eb a hideg vaksötétben.
Gazdátlan élete egy járdaszegélyben.

A csillagok is búsan elfénytelenedtek.
Türkiz páracseppek a semmivé lettek.
Kihalt utak sáros és göröngyös talaján.
Egy régi szekérnyom volt az út, csupán.

János a szent bogarak után lépkedett.
Ők mutatták az utat és fényes testüket.
Mert a bogarak hátán elgörbült az idő.
Futó selyemszálon egy elképzelt jövő.

A koldus még ott maradt az utca kövén.
Tekintete a versen és az ezüst pénzérmen.
De a meggyengült szemeinek tükrében.
Csak egy homály úszott a feketeségben.

Takarótlan álma ott maradt az utca kövén.
Nem járt arra senki, csak a bús hangú szél.
Csak az ölelte magához a kihűlt testet.
Nem siratta senki, csak az eső csepergett.

János az árvaház bejáratához érkezett.
Nem nézett vissza, magába feledkezett.
Csak egy álom volt a puszta éjszakában.
E gondolatokkal ült le a kis szobájában.

Van e sors hasztalan és nyomorultabb.
Egy ártatlan gyermek szívétől bánatosabb.
Van e kéz, melyből a segítő jóság árad?
S van e szeretet, mely önzetlenül is ad?

Eltelt öt év, sok szürke árnyalattal.
Szomorú és néha vidám nappalokkal.
János kitűnően tanult az iskolában,
de helyét nem találta a nagyvilágban.

Advent hetében egy fagyos reggelen.
A délelőtti tanórák egyik szünetében.
Jánost hívatta az iskola tanácsosa.
Mert vele volt fontos beszélőnivalója.

Félszegen bekopogott a tanácsterembe,
és már nyílott is az ajtó díszes pereme.
Jó előre köszönt és mélyen meghajolt,
mert mindig becsületes és illedelmes volt.

János, kérlek jöjj hozzánk közelebb !
Szólt egy hang talán a legöregebb.
A főplébánosnak egy jó barátja vagyok.
Kezet nyújtok. Lévai Tamás pap vagyok !

Tamás elmesélte, hogy mi okból érkezett.
Mennyit várt, kutatott még megérkezett.
Hogy megtalálja az árvaházban azt a diákot,
melynek versén sokszor elszomorkodott.

A verset, mint kincset egy koldusnál találta.
Az utca porában egy falevél takarta,
és Tamás érezte, hogy a nagy költő él!
Csak az árvaház falán fut borostyánlevél.

János szemében összegyűltek a könnyek.
Megszólalni nem tudott, szívébe döftek.
De az éles hasítás a metszés örömforrása.
Advent Ünnepeinek Szent Angyal Varázsa.

Felragyogott egy fénycsillag az égen.
Fényességében bámulatosan, szépen.
És a sarkcsillagi áldás sors képletében.
Isten látta a jövőt az ifjú író kezében.

Kinek az élete a kezdetektől volt árva.
Nem volt testvére és gyerekszobája.
Anyja meghalt, apja már rég koporsóban.
Száműzött árvaként élt a nagyvilágban.

De Tamás plébános a szárnya alá vette.
Ígéretes jövőt jósolt János minden verse.
A biztató szavaktól a képzelete szárnyalt.
Dallam húrcsengésekben a rímjei árnyalt.

Tavaszi volt, május és egy kései délután.
Méhék zümmögtek az akácfák virágján.
Csöndes pára illatokban ringatózott a rét.
Zöld selyemkendőt öltött minden sövény.

Jánost a szerelem a parkba csalogatta.
Az arcát a lány szellő megsimogatta.
Sudár természetével ép a fövénnyre lépett.
Mikor egy kék szempár a szemébe nézett.

S ekkor megenyhült az összes fájdalma.
Sebei hegének már nem volt birodalma.
Már nem érezte a kín erős szorítását.
Csak a gyönyört látta és annak a vágyát.

A lány rubint vörös ajkán az édes ívet.
Amelynek mosolya perceket ékesített.
A pillanat varázsát a két érző szív között.
Melybe a szerelem lángja beköltözött.

A szerelem jött és bódítóan áradt.
Tündökölt és a szem könnybe lábadt.
Végzetszerű villámlás volt az egész,
melyben a mondandó csak elenyész.

Mert a két szív dallama egy dobbanás.
A pillantás varázsa az egymásra találás.
Finom érzéshálót font a tűzfátyol köré,
mint a részegítő mámoros francia küvé.

S talán a tavasz mámora is kék volt.
Tulipános fátylakat a tó vize horgolt.
Mint kavics hullámon az elsimult meder.
Úgy tisztult a lelkek cseppjében a teher.

János a lányhoz lépett és bemutatkozott.
Érezte, hogy szíve hevesebben dobogott.
Valami őrjítő vonzalom ereje égette.
S áldotta a percet, hogy ezt átélhette.

A lány nyújtotta fehér, finom kis kezét.
Átadva Jánosnak a szíve melegét.
Rózsás levelű csendes lombok alatt.
Levélháton tükröződött a smaragd.

Gyémántgyűszű és elixír az a lét,
melyben angyal hint ezüst tollpihét.
És magával ragadó minden érintés.
Hitben oldoz keresztet a megértés.

És így telt el sok szép, édes pillanat.
A szerelem ihlette tavaszi szavalat.
A jegenyesor hosszú törzsfái között.
Ahol az ajkakra a csókok íze költözött.

És lassan eljött a forró meleg nyár.
Esküvőre készült a szerelmespár.
A kápolna termében szólt az ének.
Szívhez szóló angyali zsoltárének.

Mikor János és Anna egybekeltek.
A helyi püspök előtt megesküdtek,
hogy szeretni fogják egymást mindig.
Erre a frigyre a szív-szerelmet hintik.

Majd a faluban béreltek egy lakást.
Feledve már a sok megpróbáltatást.
A közös élet magvait bízva elültették.
És a jövőjüket már szebbnek remélték.

Az esti alkony édes kis csendjében.
Ültek egymás mellett meghittségben.
Sokszor beszéltek a boldogságukról,
és a szerelemben eltelt napjaikról.

Az egyik este is a jövőjükéről beszélgettek.
Mikor a kertkapu vasrácsán bezörgettek.
Tamás atya volt a késő esti vendég.
Kinek a jöttét üdvösségként vették.

Tamás atya a sűrű elnézését kérte,
hogy váratlanul köszöntött be, így este.
Mondta már nem tudott várni reggelig.
Sem az ígéretet hozó bölcs hajnalig.

Mert öröm volt a hír mit el akart mondani,
és talán a világgal is hangosan újongani.
Hiszen János versét nagy szívvel fogadták.
A Szerkesztőségben a verseit kiadatták.

A boldogság János szívét megérintette.
Az örömforrás kútjából az italát kimerte.
Melynek ihlet íze volt a Grál kehelyben.
Öröklét itala a halványszínű vizekben.

Melyben Isten szólt hozzá jelekben.
Volt, hogy álmaiban vagy a tetteiben.
János mindig alázatosan viselkedett,
és mindenért szerénységgel viseltetett.

Pár év múlva nagy költőként emlegették.
A kortársai becsülettel őt elismerték.
A társasági élet vágyta a jelenlétét.
Szavait, tetteit és a bölcs véleményét.

Mégis éjjelente mikor ébren álmodott.
Az írógép fehér lapjaira rímeket faragott.
Sokszor érezte, hogy boldog úgy lehet,
ha felnevelhet egy csöppnyi gyermeket.

Akinek a szép szemébe mosolyoghat.
És akinek a kis szívében bizalmat kap.
Kéért élhet és dolgozhat nap nap után.
Aki azt mondaná: Szeretlek Apukám!

Vágyott a családi élet békés melegére.
A szeretet átfogó meleg érzetére.
Vasárnaponként a templomba jártak,
és gyermekáldásért hűen imádkoztak.

De csak teltek a hosszú, nehéz évek.
És lassan elhalványultak a remények.
Halkabb lett az ima a templomi csendben.
És több a könnycsepp János szemeiben.

János évei eseménydúsan teltek,
de a perc csendjei, mint az őszi felleg.
Verseit már a nagyvilág megismerte,
de a szíve búját csak hitvese ismerte.

Csalódott a remény biztató szavában.
A megérzések délibáb látszatában.
Hiszen karjai nem ölelhettek gyermeket.
Bánatosan számolta az elfogyó éveket.

Anyjára nagyon sokszor emlékezet.
Kitől kapta az árván maradt életet.
Mégis e fájdalom boldog gyönyör képe,
mikor eszébe jutott a múlt eseménye.

És a legjobb dolog mi történt az életében,
hogy megismerte Annát a tavaszi kertben.
És a szerelemükre az örök áldást kapta,
így lett a szívének egy hű, boldog társa.

December volt egy fagyos éjszaka.
A bokrok csillagvirágzata zúzmara.
Fák törzsén bús harkály-dal reszketett.
Szomorú tájban meghasadt emlékezet.

De Jánosék szobája a csendsziget.
Anna szorgos kezeitől egy zöld liget.
A karácsony dicső fénye is ragyogott.
Ott, ahol a két szerelmespár lakott.

És a tél fehér kesztyűjében kopogott.
Ajtójuk elé egy mózeskosarat rakott.
Benne egy síró kis árván maradt életet.
Jánosnak az Úr elküldte az IGÉRETET.

N. Suszter Mária: *Fehér a fehérben*

Várj meg! Ne rohanj! Hallod! – hasította ketté az éjszakai csendet Nelli hangja.

- Igyekezz már! Megfagyok! – topogott Ida türelmetlenül.

A szél követelődzőn rázta a meztelen fák ágait, amikre zúzmarát tűzdelt a tél mogorvasága. Szállingózni kezdett a hó, s a kandeláberek ásítva pislákolnak az éjben. Nelli és Ida ikrek, de Ida húsz perccel előbb született, úgyhogy az idősebb testvér joga őt illeti, teljhatalomban.

- Te süket vagy? Nem hallod, hogy üvöltözök utánad? – bosszankodott Nelli miután utolérte testvérét.
- Nagyon fázom, siessünk egy kicsit! Üvöltözés helyett inkább szedd a lábad! – vágott vissza Ida.

Ahogy a temető feltűnt, Ida gondolatai között Nagyi mosolygott a maga szelídségével. Az örök csend kertje, ahol az emlék ráül az ember vállára, pergő filmet forgat a leporolt múltból.

Nagyi! Egy éve már, hogy elbúcsúzott az árnyékvilágtól. Halálának napját pontosan a születése napjára szemelte ki. Az örömnünnep sziluettje.

Mióta Nagyi elment komorabbak a sírkövek. – állapította meg Nelli, a temetőhöz érve - Nagyon utálok erre jönni!

- Ugyan már! Mitől félsz Nelli? – húzta fejébe kapucniját Ida, szaporázva lépteit, mielőbb elhagyni ezt a nyomasztó utca részt!
- Te hiszel a szellemekben Ida?
- Persze, főleg a dzsinnekben...
- Ne már! Tényleg! Hiszel a szellemekben?
- Szellemek nincsenek! Ha lennének, Nagyi most idejönne, hogy jól fenéken billentsen, mert ilyen butaságokat kérdezel.
- Nagyon vicces! – morgolódott Nelli.

Nagyi maga volt a feltétel nélküli szeretet, vagy inkább egy földre szállt angyal, aki arra született, hogy unokái legyenek. Nagyi sohasem emelte fel a hangját, ám így is észrevehető volt, ha valami kicsit túlszaladt a korlátokon, akkor bizony egyszerűbbnek tűnt visszavonulót fújni. Az esetleges dorgálás előtt, ha Nellit Kornéliának, Idát Idusnak nevezte, bekapcsolt a „Vigyázat Nagyi mérges!” vészjelzés, nyomban keresni kellett valami ellensúlyt. Egy ölelés, egy imádlak és az elmaradhatatlan bónusz puszi varázsszerként hatott és az elégedetlenkedő, morcos tekintet angyali mosollyá szelídült.

Nagyi imádta a telet, a havas utcákat és a mások által méltatlanul utált dermesztő hideget. Este lefekvés előtt mindig tett egy félórás sétát időjárás viszonyoktól függetlenül, hogy rendezhesse gondolatait, megnyugtassa szívét, hogyha ez az utolsó estéje, akkor úgy menjen el, hogy tiszta legyen a lelke. Hányszor, de hányszor hallották ezt tőle...

Gyermekkorukban a lányok sokszor kísérték őt ezeken a sétákon, ilyenkor Nagyi merev komolysággal okította őket: ha téli havas úton járnak, mindig oda lépjenek, ahol nagyon csillog, mert garantált egy kifogástalan hátra szaltó. Hátra szaltó... csengtek a szavak Nelli fülében.

Az utcán magasodni kezdtek a hóbuckák, egyre hízott az összefüggő hótakaró, a szél is dühöttebben szaladgált a buckák között. Nelli fagyott félhangon felsikoltott:

- Te jó ég! Mi az ott?

Ida a szívéhez kapott, az hevesen zakatolásba kezdett, úgy is lehet mondani, majd kiugrott a helyéről.

- Miért ijesztgetsz? – eszmélt fel Ida gondolataiból.
- Nem látod azt a fehérét?
- Az egész utca fehér Nelli!
- De ott, ott azt! Az akácfáknál! Ida! Én félek! Biztos a Nagyira gondoltál, ő meg visszajött! – Nellit halk zokogás kezdte rázni.

- Dehogy jött vissza! Hagyd már abba kérlek!

Ida tekintete gyökeret eresztett egy akácfa törzsén. Fehér alak emelkedett a hóbuckából, majd hirtelen eltűnt.

A két lány szoborrá dermedve bámulta a temető melletti akácost, melynek ágai idomtalanul kalimpáltak az erős szélben. Az alak ismét feltűnt. A két lány rémületében sikoltani próbált, de a hang ráfagyott a torkukra. Időtlenül álltak az akácossal szemben, ahol a fehér alak eltűnt, majd ismét emelkedni kezdett a hóbuckák közül.

- Maradj itt Nelli! Mindjárt visszajövök, megnézem mi az! Képtelen vagyok egy lépést is tovább menni, amíg nem néztem meg. – súgta Ida
- Ne menj Ida! Kérlek! Ne hagyj itt! – kapaszkodott nővére kabátujjába Nelli
- Akkor gyere velem!
- Dehogy megyek!

Ida megfogta húga kezét, lefejtette görcsbe rándult ujjait a kabátszövetről, és hang nélkül elindult az emelkedő és eltűnő alak felé, az akácos és a temető közti úton. Egyre távolodott húgától. Amikor Ida eltűnt a dombok közt, Nelli összekuckózta magát a hóesésben, vacogott, de ezúttal nem a hideg, a félelem fagyasztotta. Akár egy megriadt vad, remegett az utcalámpa álmos fényében, várta, mikor bukkan majd elő nővére, ha egyáltalán visszajön. Mert mi van, ha nem jön vissza? Akkor ő itt mit kezd magával egyedül a sötétben? Óráknak tűnő percek múltán végre feltűnt Ida kapucnija, majd teljes alakja. Nelli megkönnyebbült. Visszajött! Tudtam, hogy visszajön! Nyújtott, gyorsuló léptekkel elindult nővére felé.

Ida komoran megállt Nelli előtt. Nelli arcából a lába ujjába futott a vér. Míg végül Nelli megszólalt:

- Na, mesélj már, mi volt az?
- Nem ember ... – kezdte Ida monoton hangon lehajtott fővel
- Nem ember? Te jó ég! Mondtam, hogy ne menj oda! Akkor biztosan szellem! Tudtam, hogy szellem! Beszéltél vele?

- Hát, hogy őszinte legyek Nelli ... megkérdeztem tőle mit keres itt, de nem értettem mit mondott...
- Hogy hogy nem értetted Ida? Miért, mit mondott?
- Nem emberi nyelven beszélt... Azt mondta... - Ida nagyot nyelt – azt mondta: Meeeee! Meeeee!

Nelli arcát elfutotta a vér, de mielőtt hang jött volna ki a torkán, Ida égtelen nevetésben tört ki.

- Egy kecske rágta az akác törzsét. A környékből szökhetett meg. Gyere, siessünk, mert megfagyok!

Malinás Krisztina: *A jégen mindig kitisztul a fej*

- Tényleg el akarsz válni? – kérdezte Ágota.

- Igen.

- János, 70 éves vagy. Mi értelme lenne most már?

- Nem készülök meghalni. És nekem ez fontos. Tudok magamról gondoskodni és szeretnék egyedül lenni. Ez egy esély mindkettőnknek egy jobb életre.

- Új életet akarsz kezdeni János?

Ágota felállt a konyhaasztal mellől és a mosogatóhoz ment. Edényeket kezdett törölgetni egy makulátlanul tiszta konyharuhával. Ágota mindig valamilyen munkába kezdett, ha nem tudott mit kezdeni egy helyzettel. Egész életében takarított, mosott és főzött megállás nélkül.

- Nem új élet lesz. Inkább úgy mondanám, hogy az enyém lesz. Nem a miénk, nem a gyerekeké, nem a kiadóé, csak az enyém. Azt fogom csinálni, amihez kedvem van.

- Most is azt csinálod. Mindig az tetted, amit csak akartál. Én pedig adtam neked vacsorát, amikor hazaértél. Eszedbe sem jut, hogy velem mi lesz. Mit fognak szólni az emberek?

- Elköltözöm a nyaralóba, tiéd marad a lakás. Elfelezzük a nyugdíjamat, minden hónapban megkapod majd a felét.

- Te ezt mióta tervezed? Nem tudtál volna mondani valamit korábban? Előjönni azzal, hogy nem jó neked. Elmondhattad volna, hogy mit szeretnél. Megváltoznék.

- Nem akarom, hogy megváltozz, értsd meg.

János felpattant a konyhaasztal mellől és kisietett az előszobába. Felkapta a kabátját és a korábban odakészített sporttáskát és kiviharzott a bejárati ajtón. A táskája olyan régi volt, hogy az eredeti fekete színe piszkosszürkévé fakult, a füle régen elfoszlott, csak a hosszú pántjánál fogva tudta felvenni a vállára, de most

nem foglalkozott ezzel, magához ölelte csak és rohant. Ki akart jutni a lakásból, amilyen gyorsan csak lehetett.

A jégpálya irányába indult. Fiatal korában jégkorongozott, nem is rosszul, NB 1-es csapatban is játszott pár évig. A korcsolyázás később is megmaradt hobbinak, mindig megnyugodott és tisztábban látott a jégen. Most is így volt, amint felvette a korcsolyát a lábára, máris nyugodtabbnak érezte magát. Tudta, hogy nem lesz egyszerű megértetnie Ágotával, hogy mit szeretne. Azt hitte, ha nyugdíjba megy, majd minden könnyebb lesz. De csak egyre fullasztóbb lett körülötte a levegő. A végén már csak a jégpályán tudott levegőt venni.

Ahogy rótt a köröket és egyre sebesebben siklott, egyre szabadabbnak érezte magát. A Balaton partján fog élni. Egész nap olvasni fog, akkor eszik majd, amikor éhes lesz, akkor megy sétálni, amikor szeretne. Senki nem fogja tőle megkérdezni, hogy mit főzzön neki.

A következő kanyarnál észrevette, hogy egy tízévesforma kisfiú térdel a jégen. Körülnézett, de nem látta a gyerek szüleit. Odasiklott hozzá.

- Elestél? Fáj valamid?

- Csak gyakorlom a felállást. Hogy ha elesek majd, könnyebben fel tudjak állni. Nemrég kezdtem jég-hokizni, van egy-két nagyobb fiú a csapatban, mindig ellöknek és azon nevetnek utána, hogy milyen lassan tudok csak felállni újra.

- És az edző nem szól rájuk?

- Nem, ő is csak kiabál, hogy álljak már fel.

- És te biztosan szeretnél hokizni?

- Először nem akartam, a szüleim erőltették, de most már szeretem. Nem akarom abbahagyni, főleg korcsolyázni szeretek. Ha sokat gyakorlok, akkor gyorsabb leszek és nem fognak utolérni.

- Te tudod, de ha több benne a rossz, mint a jó, akkor lehet, hogy mást kéne csinálnod. Például gyorskorcsolyázhatnál. Vagy a jégtánc nem jöhet szóba?

- Á, apu sosem engedné, hogy szűk ruhában parádézzak a jégen. Ezt ő mondta. A fiúknak erősnek kell lenniük szerinte.

- Hát az én tapasztalatom az, hogy a fiúk sokféleképpen lehetnek erősek. És az sem baj, ha először nem azok.

- Az apukám nem ezt mondta. Ő mindig erős. És ő is hokizott, sokáig, csak aztán lesérült. Segítesz felállni? Elég, ha kinyújtod a kezéd és belekapaszzkodhatok.

János a kisfiú mellé siklott és kinyújtotta a kezét felé. Sosem látta őt azelőtt a pályán.

- Itt laksz a közelben?

- Nem, a Balatonnál lakunk, csak most meglátogattuk a nagyszüleimet. Köszönöm, hogy segítettél. Most megyek, otthon már várnak.

János furán érezte magát. Ő is gyengének számított, amikor elkezdett hokizni, évekre telt, mire annyira megerősödött, hogy már nem csúfolták folyton. Szívesen jégtáncolt volna, nagyon szerette a zenét és mindig csodálta a kecsesen korcsolyázó fiúkat, akik mindig a hoki edzés előtt gyakoroltak a jégen. Ha tehetne, jóval edzés előtt odament a pályára és csak nézte őket.

Hirtelen eszébe jutott, mivel közben besötétedett, hogy meg kellett volna kérdeznie a fiút nem akarja-e, hogy hazakísérje. Nem úgy tűnt, hogy ismerős a környéken. De már hiába kereste őt a szemével, nem látta sehol. Mintha egy szépiaszínű csík, vagy inkább felhő, lebegett volna a jég felett, amerre a fiú elsiklott. János ettől megborzongott, egyrészt mert utálta az alliterációkat, szerkesztőként is igyekezett irtani őket, másrészt annyira élethű volt a látomás, hogy azt hitte, gond van a szemével és ettől megijedt. De nem tartott sokáig, mire megint abba az irányba pillantott, már nem látta a csíkot. Biztosan csak belepillantott egy lámpa fényébe, gondolta, a jégpályát elég erős reflektorokkal világították körbe.

Épp elindult volna, amikor egy fiatalember beleütközött és elestek. A férfi azonnal elkezdett kiabálni vele.

- Bolond vénember, mit ácsorog a pálya közepén?

- Ne haragudjon, fiatalember, csak elgondolkodtam egy percre. De ettől még nem vagyok bolond vénember...

- Jó, jó, nem akartam durva lenni, de megijedtem, elég gyorsan korcsolyáztam. Nagyobb baj is történhetett volna. Jól van?
- Semmi komoly. Önnek nem esett baja?
- Pont a fájós térdemre estem. Sportsérülés, már így is azzal fenyegetnek az orvosok, hogy abba kell hagynom a hokizást. Nem bírtam otthon ülni, muszáj volt lejönnöm pár körre.
- De fiatalember, tényleg pihentetnie kellene akkor. Nekem is a térdem miatt kellett abbahagynom a hokizást.
- Ne oktasson már ki és hagyja abba ezt a fiatalemberezést! Tudja maga milyen az, amikor egy négyéves meg egy kétéves kölyök rohangál fel s alá a lakásban, mikor maga pihenne? A feleségem meg folyton azt kérdezzeti, hogy mit hozzon, mire van szükségem. Valószínűleg nem hokizhatok többé és nem hagynak békén, hogy nyugodtan megemészthessem. Végig akartam gondolni, hogy mihez kezdek majd és csak a jégen tudok gondolkodni. Kezdtem lassan elveszíteni az ép eszemet a lakásban.
- Ne túlozzon azért. A felesége biztosan nem akar rosszat, csak aggódik.
- Az a baj, hogy nincs jobb dolga, mint értem meg a gyerekekért aggódni. Nagyon szeretném, ha csinálna valami mást is az értünk való aggódás mellett, de ha ezt felhozom neki, mindig sírás lesz a vége. Mennem kell, otthon majd bejegelem a térdem. Maga is menjen haza, nagyot esett.

János a távolodó fiatalember után nézett. Nem lehetett több 30 évesnél. Szeretett volna vele 5 év múlva találkozni. Fogadni mert volna rá, hogy elvált lesz addigra és hokiedzőként dolgozik majd.

Lassan a pálya széle felé siklott. Ahogy visszanézett, megint a szépia csíkot látta. Mintha ő húzta volna maga után. Mint repülő a kondenzcsíkot. Egy pillanatra megrettent újra, szerkesztett egyszer egy könyvet a különböző mentális betegségek tüneteiről és most úgy rémlett neki, hogy sokuk hallucinációval kezdődik. Meg mintha egyszer az agytumorról is azt olvasta volna, hogy okoz látomásokat.

Az is eszébe jutott, hogy egyszerűen csak nem akar hazamenni, ezért játszik vele a képzelete. A csík mintha a jövőjébe mutatna. Vagy a múltból jön? Most már ő is vén bolondnak tartotta magát, aki túlgondol mindig mindent. És inkább elmerül a saját gondolataiba és végül nem tesz semmit. A sok lehetséges forgatókönyv, kiút, opció általában annyira meg szokta rémíteni, hogy végül minden marad a régiben. De most már fázott, a pálya széle felé siklott. Ha hazaér, keres egy olcsó költöztetőt a neten.

Ahogy kilépett a pályáról, nagy pelyhekben kezdett hullani a hó és feltámadt a szél is. Viharos téli éjszaka volt kilátásban.